

Kerbela Kıyamında İmam Seccad (a.s)'ın İfşaatı

<"xml encoding="UTF-8?">

Bölüm:.2

"Ey insanlar, Allah aşkına söyleyin, babama mektup yazan (ve onu Kufe, ye davet eden), sonra da onu yalnız bırakan, onunla ahd u misakta bulunup, ona bey'at eden, sonra da onu öldüren sizler değil miydiniz?

Kendiniz için önceden (kıyamete) gönderdiğiniz şeylerden dolayı yazıklar olsun size! Ne de kötü düşünmektesiniz! Yarın Resulullah size, "Siz benim Ehl-i Beyti'mi öldürdünüz, hürmetimi çiğnediniz, o halde benim ümmetimden değilsiniz?" derse hangi yüzle ona bakacaksınız?"

Halk, şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Bazıları bazılarına seslenerek, "Helak oldunuz ama farkında değilsiniz" diyorlardı.

İmam Zeyn-ül Abidin (a.s) konuşmasının bu pasajında Kufe halkına iki meseleyi beyan etmiştir:

1- İlk önce onların hiyanetlerini ve ahitlerini bozmalarını hatırlatıyor ki, birçok mektup ve çeşitli elçiler göndererek İmam Hüseyin (a.s)'ı Kufe'ye davet ettiler.

Daha sonra da İmam'ın resmi temsilcisi Müslim b. Akil'e bey'at ederek İmam'a yardım ve itaat edeceklerine dair söz vediler. Ama çok geçmeden Kufe şehrinin siyasi platformu değişince ve

de hayatlarını tehlikede görünce hemen ahitlerini bozdular. İmam Hüseyin (a.s)'ı en hassas şartlarda yardımsız ve yalnız bıraktılar. Hatta bazıları düşmanın safına katılarak İmam'a karşı savaşa bile katıldılar.

2- Onlara bu alçakça davranışlarının uğursuz ve acı sonuçlarını hatırlatıyor ki, onlar bu kötü ameli yapmakla zillet dolu hayatlarını sürdürebilmek için ebedi hüsrana ve helakı satın aldılar ve kıyamette de Resulullah'ın önünde mahcup olacak ve onun şefaati ve rahmetinden mahrum

kalacaklardır.

Bu aydınlatıcı konuşmalar ve korkutucu uyarılar, Kufe halkını gaflet uykusundan uyandırdı. Onların insani ve dini duygularını coşturdu. Öyle ki hasret ve keder gözyaşları döküp, pişmanlık ifade eden feryatlarını yükselttiler. Ama İmam Seccad (a.s) yeniden konuşmasını sürdürerek şöyle dedi:

"Nasihatımı kabul eden ve Allah, Peygamber ve Ehl-i Beyt hakkındaki tavsiyelerime kulak veren kimselere Allah rahmet etsin. Gerçekten de Resulullah'ta bizler için iyi bir örnek vardır."

Kufe halkı, İmam'ın bu sözlerle kendilerinden yardım etmelerini ve Yezid'in aleyhine kıyamda bulunmalarını istediğini zannettiğinden hep birlikte şöyle dediler:

"Ey Resulullah'ın torunu, biz seni dinliyor, sana itaat ediyor ve senin imamlığını kabul ediyoruz. Seni terketmeyecek ve senden yüz çevirmeyeceğiz. O halde bize kendi emrinle emret. Allah sana rahmet etsin. Biz seninle savaşanlarla savaşır, barışanlarla da barışıyoruz. Yezid'i yakalar ve size ve bize zulmedenlerden beri oluruz."

Ama İmam Seccad (a.s) çok iyi biliyordu ki, onlar verdikleri sözlerinde ciddi değiller; bu sözleri vicdan, akıl ve güçlü imanlarının hükmünce değil, geçici duygusal bir tepki üzere izhar ediyorlar.

Duygu ateşi söndüğünde ve zalim Emevilerin ciddi tehditleriyle karşılaştıklarında değerli babası İmam Hüseyin (a.s)'ı terkettikleri gibi İmam Seccad'ı da terkedecek ve yardımsız bırakacaklardır.

Kıyamın hedeflerine ulaşmanın yegane yolu, halkı aydınlatmak idi. Böylece şehitlerin mazlumiyet ve hakkaniyeti ispat edilmiş, Yezid ve uşaklarının Peygamber (s.a.a) hanedanına karşı

reva gördükleri vahşice amelleri zulüm ve haksızlıkları herkese aşikâr olmuş olacaktı. Bu esirlerin omuzlarında taşıdığı büyük bir sorumluluk idi. İmam Zeyn-ül Abidin (a.s)'ın konuşmaları da bu hedefi takip ediyordu.

Evet, böylesi şartlarda hareketin hedeflerini düşünemeyen ve gerekli uzak görüşlülük ve

dirayetten mahrum olan kimseler, duygularının esiri olur ve iradelerine hakim olamazlar.

Düşmana olan kin

ve gazap ateşini söndürmek, dertli kalp ve perişan fikirlerine teselli vermek için her ne hedefle ve her kimden olursa olsun düşmanına karşı her türlü zıt hareketi destekler, teyid ederler.

Böylesi insanlar, ilahi ve insani görevlerinin ne olduğunu ve hangi metodları iktiza ettiğini asla düşünmezler. Ama kanlı Kerbela hareketinde büyük ve ilahi görevini eda etmekten başka bir şey düşünmeyen İmam Seccad (a.s) şöyle buyurdu:

"Heyhat, heyhat... Ey hilekâr ve mekkâr insanlar, sizler nefsi isteklerinizin etkisi altında bana da daha önceden babama yaptığınız şeyleri mi yapmak istiyorsunuz.

Hayır, Allah'a andolsun ki, ben asla sözlerinize itimad etmeyeceğim. (Azizlerimizi kaybettiğimiz ve sizin vefasızlığınız sebebiyle kalbimizde açılan) Yara henüz iyileşmedi.

Allah rahmet etsin, daha dün babamı ve ehl-i beytini şehit ettiniz. Resulullah (s.a.a), babam ve çocuklarının matem ve musibetini henüz unutmadım. Henüz acısı göğsümde duruyor. Ben sizlerden ne lehimize ve ne de aleyhimize olmamanızı istiyorum."

Daha sonra şu beyitleri inşat etti:

"Hüseyin'in öldürülmesi ilginç değil,

Zira ondan daha hayırlı ve değerli olan babası da öldürüldü."

Sonra da şöyle devam etti:

"Ey Kufe halkı, Hüseyin'in başına gelenlerden dolayı sevinmeyin; bu çok büyük bir şeydir. Fırat nehrinin kenarında şehid olana kurban olayım. Onu öldürenin cezası ise cehennem ateşidir." [10]

İMAM SECCAD(A.S)IN ŞAM CAMİİNDE YAPTIĞI KONUŞMA[11]

Esirler Şam'a götürölünce bir gün Yezid, Şam halkına camide toplanmalarını emretti ve kendisi de bu toplantıya katıldı. İmam Zeyn-ül Abidin (a.s)'ı da bu toplantıya çağırıldı.

Daha sonra saray mollalarından birine minbere çıkıp Muaviye ve Yezid'e medh-u senada bulunmasını, Ali ve Hüseyin (a.s) için de kötü sözler söylemesini emretti. Zulüm sarayının satılmış mollası,

Muaviye ve Yezid'i övmeye İmam Ali ve Hüseyin (a.s)'a ise kötü laflar etmeye başladı. Aniden İmam Seccad'ın kızgın ve gür sesi meclisin sessizliğini bozdu. İmam hatibe hitaben şöyle buyurdu:

"Eyvahlar olsun sana ey hatib! Halkı razı etmekle Allah'ı gazablandırdın. Bil ki, senin yerin cehennemdir."

Daha sonra da Yezid'e hitap ederek şöyle buyurdu:

"Bana izin ver de bu tahtaların üzerine çıkıp hem Allah'ın razı olduğu ve hem de buradaki insanlara faydalı olacak şeyler söyleyeyim."

İmam Seccad (a.s)'ın bu konuşmasında minber kelimesinin yerine "tahtalar" kelimesini kullanmıştır. Bu vesileyle orada olanlara, üzerinde zalimlerin övüldüğü, hak ve fazilet aleyhine konuşmaların yapıldığı bir yerin minber olarak adlandırılmaya layık olmadığını anlatmak istemiştir.

Minber, İslam Peygamberi'nin (s.a.a) üzerinde oturduğu ve üzerinde konuşma yaparak insanları hidayet ettiği mukaddes bir yerin adıdır. Minber sadece üzerinde Allah'ın razı olduğu ve kullarının saadet ve hayrının istendiğı konuşmalar yapıldığı takdirde mukaddes bir yerdir.

Yezid, İmam (a.s)'ın bu teklifini kabul etmeyince şam halkı Yezid'den ısrarla İmam'ın teklifini kabul etmesini ve minbere çıkması için izin vermesini istediler.

İmam Seccad'ın bu teklifi cinayetskâr Yezid'in bedenine inen ilk darbe idi. Yezid bu yenilginin acısını çok derinden duyuyordu. Zira o çok iyi biliyordu ki eğer

İmam minbere çıkacak olursa onun ve babası Muaviye'nin yıllarca sürdürdüğü şeytani planlarını suya düşürecek ve Emevi sarayının satılmış tebliğcilerinin yalanları sonucu kara bulutlar ardında gizli kalan hakikatleri güneş gibi ortaya çıkaracaktır.

Nitekim "Bu esir genç ne yapabilir ki?" diye soran bazılarına; "O, çocukluklarından beri ilim süsüyle süslenen bir ailenin çocuğudur." diye cevap verdi.

Bir yandan Yezid'in izin vermemesi, bir yandan da Peygamber'in (s.a.a) Ehl-i Beytinin ilim ve faziletini itiraf etmesi oradakilerin kalbinde İmam Seccad'ın sözlerini dinlemeye karşı büyük bir iştihak ve arzu uyandırdı. Onların aşırı ısrarı sonucu Yezid, İmam'ın teklifini kabul etmek zorunda kaldı.

EHL-İ BEYT'İN FAZİLET VE ÜSTÜNLÜKLERİ

İmam Zeyn-ül Abidin (a.s) minbere çıktı. Önce Allah'a hamd-u senada bulundu. Daha sonra Ehl-i Beyt'in üstünlük ve faziletlerine değinerek şöyle buyurdu:

"Ey insanlar, bize altı şey ihsan edilmiş ve yedi şey sebebiyle de üstün kılınmışız. Bize ilim, hilim, cömertlik, fesahat, cesaret ve müminlerin kalbinde (bize karşı) bir sevgi verilmiştir.

Üstünlük sebebimiz ise şunlardır: Allah'ın seçkin Peygamberi Muhammed (s.a.a) bizdendir. Doğru sözlü kimse (Ali -a.s-) de bizdendir, Cafer-i Tayyar bizdendir. Allah ve Resulünün arslanı (Hamza) bizdendir. Cennet gençlerinin efendisi olan[12] bu ümmetin (Peygamberinin) iki torunu (Hz. Hasan ve Hüseyin -a.s-) da bizdendir. ve hakeza Deccal'ı öldürecek olan Mehdi de bizdendir."

HASEBİ VE NESEBİ ÜSTÜNLÜKLER

Fazilet ve üstünlükler iki kısımdır. Bazıları hasebi ve bazıları da nesebi faziletlerdir. Nesebi faziletler tek başına üstünlük ölçüsü olmadığı ve ancak hasebi faziletlerle birlikte olunca üstünlük sebebi sayıldığı için İmam (a.s) ilk önce Peygamber hanedanının hasebi faziletlerini saymış ve daha sonra da nesebi faziletlere işaret etmiştir.

Hız. Ali ve masum evlatlarının sahip olduğu bu faziletlerin toplamı, onların diğerklerinden üstün olduğunu, Peygamber'in (s.a.a) hilafet ve vasilik makamına layık ve İslam toplumunun idareciliğı için salahiyyetli kimseler olduğunu ispat etmektedir.

Netice olarak da konuşmacının Ebu Süfyan hanedanı hakkındaki onca övgü ve senaların yalan olduğunu ve Ali (a.s)'ın hanedanı hakkındaki kötülemelerinin esassız ve yersiz olduğu ortaya çıkmaktadır. Hasebi faziletleri hatırlatma, gerçekte İslam camiası önderliğinin dini ve akli şartlarının beyanıdır.

Yani Peygamber'in vasiliğı ve müslümanların velayeti makamına sadece ilim, hilim, ihsan, cesaret vb. hasebi faziletlere sahip olan ve bu hususlarda diğerklerinden üstün olan kimseler layıktır. Nitekim nesebi faziletlerin hatırlatılması da, fikirleri aydınlatmak ve hakikatleri ifşa etmek yönünden önemliydi.

Zira Cafer-i Teyyar, Hız. Hamza gibi şahsiyetleri anma hakikatte Uhud ve Mu'te savaşında reşid İslam askerlerinin Allah düşmanlarına karşı yaptığı kahramanca savaşlarını anmaktır.

Öte yandan konuşmacının övdüğü Ebu Süfyan ise Uhud savaşında küfür ordusunun komutanlığını yürütüyordu. Muaviye'nin annesi Hind de bu savaşta Hamza'nın şehit ediliş komplosunu hazırladı.

Şehit edildikten sonra da İslam Peygamberinin çok sevdiği reşid İslam komutanı Hız. Hamza'nın cesedine karşı en iğrenç muameleyi reva gördü. Hakeza Hız. Hasan ve Hüseyin'in bu ümmetin iki değerli torunu ve cennet ehli gençlerin efendisi olarak anılması da insanların aklına ister istemez şu soruyu getirmektedir ki "acaba onların katli caiz, hatta vacibdir" demek mümkün müdür? Onların öldürölmesi, mallarının yağmalanması ve ailesinin esir edilmesi kutlanabilir mi?

MEKKE VE MİNA OĞLU

İmam Seccad (a.s) konuşmasını sürdürerek şöyle buyurdu:

"Ey insanlar, beni tanıyan tanıyor, tanımayanlara da haseb ve nesebimi beyan edeceğim. Ey insanlar, ben Mekke ve Mina'nın oğluyum. Ben Zemzem ve Sefa'nın oğluyum."

İmam'ın "ben Mekke, Mina, Zemzem ve Sefa'nın oğluyum." demekten maksadı nedir? Bir ihtimale göre nesebinin kimlere vardığını beyan etmek istemiştir. Yani ben, Mekke'nin azamet ve kudsiyet sebebi olan Kâbe'nin banilerinin oğluyum.

Mina toprakları Hz. İbrahim ve Hz. İsmail'in Allah karşısındaki teslimiyet hatırasını canlandırmaktadır. Zemzem ve Sefa Hacer'in ihlası çabasını ve Allah'ın ona ve çocuğuna olan geniş lütfunu hatırlatmaktadır insana.

Başka bir ihtimal de şu olabilir ki, Hz. Zeyn-ül Abidin'in vücudu ilahi değerlerin tecessümü ve onların koruyucusu konumundadır. Kabe, Mina, Zemzem ve Sefa'nın hürmetini koruyan ve onlara değer veren insan,

imam'ın şahsiyetine de hürmet etmelidir. Hakeza bunun aksi de böyledir; İmam'a hürmet etmeyen, dinî değerler ve mukaddesata da hürmet etmiyor demektir.

RESULULLAH'IN OĞLU

1- "Ben Hacer-ül Esvedi ridasıyla yerine bırakan kimsenin oğluyum." (İmam bu sözüyle de bi'setten önce Kabe'nin Kureyş tarafından yıkılmasına işaret etmiştir.

Kureyş onu yeniden bina edince sıra Hacer-ül Esved'i yerine bırakmaya geldi. Hacer-ül Esved'i kimin özel yerine bırakacağı hususunda ihtilafa düştüler.

Zira bu işi yapmak bir çeşit iftihar sayılıyordu. Sonunda o esnada Mescid-ul Harama ilk girecek olan şahsın bu görevi eda etmesi hususunda anlaştılar.

Aniden Muhammed-i Emin (s.a.a) Mescid-ül Haram'a varid oldu. Hepsi, "Emin geldi." dediler. "Hakemliği ona bırakınız." Peygamber (s.a.a) ridasını yere serdi ve Hacer-ül Esved'i onun içine koydu.

Daha sonra her kabile reisinin ridanın bir köşesinden tutup Kâbe'nin yanına kadar getirmelerini söyledi. Daha sonra da kendisi ileri gelerek Hacer-ül Esved'i eline alıp özel yerine bıraktı.][13]

Kerbela Kıyamında İmam Seccad (a.s)'ın İfşaatı

2- "Ben izar ve ridasına bürünen en hayırlı kimsenin oğluyum. Ben tavaf ve sa'y eden, hacca gidip telbiye söyleyen en hayırlı kimsenin oğluyum."

3- "Ben Burak'a bindirilen ve Cibril'in Sidret-ül Münteha'ya götürdüğü kimsenin oğluyum. Öyle ki, yakınlığı iki yay kadar oldu veya daha da yakınlaştı."

4- "Ben gök melekleriyle namaz kılan kimsenin oğluyum."

5- "Ben Celil olan Allah'ın vahyettiği her şeyi kendisine vahyettiği kimsenin oğluyum."

İmam'ın sözlerindeki son üç fıkra, Peygamber'in (s.a.a) miracı ve Sidret-ül Münteha makamına ulaşması ile ilgilidir. Nitekim Kur'an-ı Kerim de şöyle buyuruyor: "Sonra yaklaştı derken sarkıverdi.

Nitekim iki yay kadar oldu veya daha da yakınlaştı. Böylece kuluna vahyettiğini vahyetti... Sidret-ül Münteha'nın yanındaki Cennet-ül Me'va onun yanındadır." [14] (Necm / 8-15)

3-ALİ B.EBİ TALİB(A.S)IN OĞLU

"Ben Bedir ve Huneyn'de Resulullah'ın yanında yer alıp savaşan ve bir an olsun Allah'ı inkar etmeyen kimsenin oğluyum. Ben mü'minlerin salihinin, nebilerin varisinin, müslümanların rehberinin,

mücahidlerin nurunun, Nakisin (Cemel ehli) Kasitin (Muaviye ve taraftarları) ve Marikin (Nehrevan haricileri) ile savaşıp onları öldürenin, ve hizipleri

(Handek savaşında İslam ve müslümanları yok etme amacıyla bir araya toplanan müşrikleri) dağıtan kimsenin oğluyum. Ben, bütün müslümanların en cesur ve yiğidinin oğluyum. O Hasan ve Hüseyin'in babası Ali b. Ebi Talib dir.

HATİCE VE ZEHRANIN (A.S)OĞLU

"Ben Fatımat-uz Zehra ve Seyyidet-un Nisa'nın (kadınların efendisinin) oğluyum. Ben Hatice-i

Kubra'nın oğluyum."

KERBELA KURBANİ'NİN OĞLU

"Ben kanına boyanan kimsenin oğluyum. Ben Kerbela kurbanının oğluyum. Ben kendisi için cinlerin karanlıklarda ağladığı ve kuşların gökte ağıt yaktığı kimsenin oğluyum."

Kerbela kıyamının bilgin ve cesur mesajcısı kendini tanıtarak Emevi sarayı hatiplerinin yalan propagandasının zindanında kalan Şam halkının fikirlerini özgürlüğe kavuşturdu.

Onları İslam tarihinin gerçekleriyle tanıştırdı. Onlara bu şüphe edilmez hakikatler hususunda düşünmeleri için zemin hazırladı, onların akıl ve vicdanlarını şu sorularla başbaşa bıraktı:

1- Mukaddes İslam dini Allah tarafından Resulullah vasıtasıyla halka iletilmedi mi?

2- İlk önce Kureyş müşriklerini ve ehl-i kitabı da içine alan tüm İslam düşmanları İslam'a karşı çıkarak Uhud, Hunein ve Ahzab savaşlarının çıkmasına sebep olmuş değiller miydi?

3- Ali (a.s) bütün bu zor savaşlarda düşmanlarla savaşta cephenin en ön saflarında yer alan ve İslam tarihinin unutulmaz destanlarını yazan kimse değil miydi?

4- Acaba bu reşid İslam savaşçısı, Peygamber'in (s.a.a) vefatından sonra ve müslümanlar "Peygamber'in halifesi" ve "İslami bir idareci" olarak kendisine bey'at ettikten sonra Cemel, Siffin ve Nehrevan ashabının muhalefetiyle karşılaşp onlarla savaşmak zorunda kalmadı mı?

Bu takdirde kesin tarihi hakikatler ışığında "Ali (a.s)'a karşı kıyam edenler, Peygamber'e (s.a.a) karşı kıyam etmiş kimselerin hükmündedir." diye kabul etmemiz gerekmiyor mu?

5- Zeyn-ül Abidin Fatımat-uz Zehra ve Hatice-i Kubra'nın oğludur. O halde onu ve Fatımat-uz Zehra'nın (a.s) diğer çocuklarını esir etmek Peygamber'in kızının gazaplanmasına ve netice olarak Peygamber'in ve Allah'ın gazaplanmasına sebep olmaz mı?

6- İmam Hüseyin (a.s) varlık aleminde öyle bir izzet ve şerafete sahiptir ki, cinler bile onun mazlumiyetine ağladılar, kuşlar ağıt yaktılar. Bu takdirde nasıl olur da Yezid onu öldürmekle

gurur duyabilir ve zaferini kutlayabilir? Onun pâk başına ve ehl-i beytine karşı nasıl olur da bu kadar ihanet ve kötülüklerde bulunabilir?

Evet, İmam Seccad (a.s)'ın yaptığı konuşma neticesinde insanların fikir ve vicdanlarında uyanan bu ve benzeri soruların cevabı, Yezid'i mahkum etme ve İmam Hüseyin (a.s)'ın haklılığını kabullenmektedir. Bu sorular oradakilerin ruhunda öyle fikri ve duygusal bir inkılab vücuda getirdi ki, tüm meclis yasa boğuldu, ağlayıp sızlama feryatları yükseldi.

MÜEZZİN'İN EZAN OKUMASI

Yezid oradakilerin heyecan ve gazap ile karışık pişmanlık haletini görünce can ve makamı hususunda paniğe kapıldı. Bu yüzden İmam Zeyn-ül Abidin'in sözünü bastırabilmek için ezan vakti geldiğinden müezzine ezan okumasını söyledi.

Ama artık gec kalmıştı. Kendisinin de tahmin ettiği gibi Kerbela kıyamının cesur ve bilgin sözcüsü Yezid'in gerçek çehresini halka tanıttırmadıkça minberden aşağı inmeyecekti.

Bu yüzden müezzin "Allah-u Ekber" deyince İmam Seccad (a.s), "Allah'tan başka büyük bir şey yoktur." dedi. Müezzin, "Şehadet ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur." deyince de İmam Seccad, "Saçım, derim,

etim, kanım, beynim ve kemiğim de buna şehadet etmektedir." dedi. Müezzin, "Şehadet ederim ki Muhammed Allah'ın kulu ve Resulüdür." deyince de İmam Seccad, müezzine hitaben şöyle dedi: "Allah aşkına bir dakika sus da ben Yezid ile konuşayım." Daha sonra Yezid'e dönerek şöyle dedi:

"Bu aziz ve kerim olan Resulullah, benim mi yoksa senin mi ceddindir? Eğer "benim ceddimdir" dersen burdakiler ve tüm insanlar senin yalan söylediğini bilecekler;

benim ceddim olduğunu söylersen o halde niye babamı haksız yere, zulüm ve düşmanlık üzere öldürdün, malını yağmaladın, kadınlarını esir ettin. Kıyamet gününde eyvahlar olsun sana, ceddin sana düşman olacaktır."

Kendini arslan karşısında tilki gibi aciz gören Yezid, İmam Seccad ile münazara ettiği takdirde durumun daha da kötüleceğini biliyordu. Daha fazla rezil olacağını tahmin edebiliyordu.

Bu yüzden müezzine ezanını okumasını söylemekten başka bir çaresi kalmamıştı. Daha sonra da namaz için kamet getirmesini söyledi. Ama İmam Seccad'ın sözleri onları etkilemişti. Cemaat arasında konuşmalar ve birtakım gürültüler çıkmaya başladı. Hatta bazıları Yezid'in arkasında namaz kılmaktan çekinerek camiye terketteler.[15]

İMAM SECCAD'IN MEDİNE HALKINA YAPTIĞI KONUŞMA

Esir kafilesi Medine'ye doğru yola koyuldu. Medine aylar önce İmam Hüseyin (a.s)'ın Yezid'e itiraz etmek için ailesiyle birlikte terkettiği ve Mekke'ye hicret ettiği yer; başka bir tabirle de mukaddes Kerbela kıyamının başlangıç noktası idi.

İmam Seccad (a.s) Medine yakınlarında mola verdi. Beşir b. Cüzlem'den Medine'ye gitmesini ve halka kendilerinin döndüklerini haber vermesini söyledi. Beşir şehre girdi.

İmam Hüseyin (a.s)'ın şehadeti ve İmam Zeyn-ül Abidin'in şehit aileleriyle birlikte dönüş haberini tüm Medine halkına haber verdi. Medine halkı hep birlikte ağlayıp feryat ederek Medine girişine doğru hareket ettiler. Cemiyetin kalabalığı ve coşan duyguları o kadar fazlaydı ki, Beşir bu hususta şöyle diyor: "Ben halktan geride kaldım.

Ben atıma binerek kendimi onlara ulaştırdım. O esnada halk da kafilenin bulunduğu yere varmışlar ve yolu kapamışlardı. Ben atımdan inerek büyük bir zorlukla İmam Seccad'ın bulunduğu çadıra vardım.

Bu esnada İmam'ın şiddetli bir şekilde ağladığını, elindeki mendille gözyaşlarını sildiğini gördüm. İmam bu haliyle çadırından dışarı çıktı ve bir kürsünün üzerine oturdu. Halk İmam'ı görünce şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı. Hepsi ona başsağlığı diliyordu. İmam, eliyle işaret ederek halktan susmalarını istedi. Daha sonra şöyle konuştu:

1-ALLAH'A HAMD-U SENADA BULUNMA

"Hamd alemlerin rabbi, ceza gününün sahibi, tüm mahlukatı yaratan Allah'a mahsustur. Öyle bir

Allah ki (vücudi merteye acısından) mahlukatından uzaklaştı da göklerin en üstünü (kemal yüceliklerini) istila etti. (varlığa kayyumiyet açısında da) mahlukatına yaklaştı da fısıldaşmalara bile şahit oldu.

Allah'a büyük işler, olaylar, acı facialar, yakıcı dertler büyük tatsızlıklar ve can çıkartıcı musibetler karşısında hamd-u senada bulunuyorum."

Sıradan insanlar sadece rahatlık ve huzur içinde olunca Allah'ın rahmetlerine hamdetmekteler; perişanlık, rahatsızlık ve yoksullukla karşılaştıklarında itiraz etmekte ve zorluklar karşısında sabırsız olmaktadır.

Ama Allah'ın velileri her hallerinde Allah'a hamd-u senada bulunurlar. Onlar ister acı ister tatlı tüm olayların Allah'ın kendilerine olan birer rahmet ve lütfu olduğunu kabul ederler. Onlar sadece Allah'ın sevdiği şeyleri sever ve beğenirler, kendi beğendikleri şeyleri değil.

İlahi velilerin şiarı, İmam Hüseyin (a.s)'ın Mekke'den çıkıp Kerbela'ya doğru yola çıktığı esnada söylediği şu sözlerdir: "Allah'ın rızası neyse biz Ehl-i Beyt ona razıyız." En zor şartlar içinde bulunduğu o son anlarda da Allah'a şöyle arzetti: "Allah'ım senin rızana razıyım."

Bu da Kerbela kıyamının, ubudiyet ve irfan yolcularına verdiği en eğitici derslerden biridir.

2- KERBELA VE SONRAKİ ACI OLAYLAR

"Ey insanlar, hamdolsun Allah'a ki, bizleri İslam'ı savunmak yolunda büyük belalara düşür kıldı. İmam Hüseyin ve ehl-i beyti şehadete ulaştılar. Kadın ve kızları esir edildiler. Onun başını mızrağın başına geçirerek şehir şehir gezdirdiler. Bu, tarihte eşi olmayan acı bir olaydır.

Ey insanlar, hanginiz İmam Hüseyin'in (a.s) şehadetinden sonra sevinecek, mutlu olacaksınız? Hangi kalp onun için mahzun olmayacak? Hangi göz ona ağlamayacak? Halbuki onun şehadetine yedi kat gök, dalgalı denizler, tüm yeryüzü, ağaçlar, denizlerdeki balıklar, Allah'ın mukarreb melekleri ve tüm gök sakinleri ağladılar.

Ey insanlar, bizlere (müslüman olmayan) Türk ve Kabil esirleri gibi davrandılar. Halbuki hiçbir suçumuz da yoktu. Bize geçmişlerimizden hiç birine davranılmadığı bir şekilde davrandılar.

Allah'a andolsun ki, eğer Peygamber bizi sevmeleri yerine düşmanlık etmelerini tavsiye etseydi, bizlere bundan daha kötüsünü yapmazlardı."

Daha sonra İmam "İnna lillah ve inna ileyhi raciun" diyerek şöyle buyurdu: "Biz bu acı ve büyük musibet karşısında Allah'tan yardım diliyoruz. Zira O aziz ve intikam alıcıdır." [16]

İmam (a.s)'ın bu konuşması iki nükteyi haizdir.

1- İmam bu konuşmasında zalim Yezid ve cinayetskâr uşaklarının Peygamber hanedanına reva gördükleri zulüm ve cinayetleri gözler önüne sermiştir. Halbuki onca zulüm ve acımasızlığa maruz kalan risalet hanedanının hiçbir suçu ve günahı yoktu.

Ne kimsenin hakkına tecavüz etmiş, ne kimsenin ırzına el uzatmış, ne dini hükümler hakkında herhangi bir yanlışlık yapmış ve ne de sürçmüşlerdi. Aksine İslam ve müslümanlara karşı hizmetkârlık, acıma, cömertlik, sevgi ve muhabbet dışında hiçbir şey görülmüş değildi onlardan. İslami değerleri korumak ve mahrumların hakkını savunmak dışında bir gayeleri olmamıştı.

2- İmam Seccad (a.s) bu konuşmasında İmam Hüseyin'in haklılık ve mazlumiyetini Kerbela olayının hakiki mahiyetini ve bu kıyamı canlı tutabilmekte müslümanların görevinin ne olduğunu beyan etmiştir.

Zira İmam Hüseyin ve yâranının mazlumiyet ve şehadeti alemlerin mülk ve melekutunu etkilemiş ve tüm mevcudat alemleri o mazlum şehitlere özellikle de İmam Hüseyin'e yas tutmuş ve matem gözyaşları dökmüşlerdir. Bu hakikate rağmen İslam iddiasında bulunan kimselerin bu acı olay karşısında lakayd davranması mümkün müdür?

Kerbela şehitlerinin mukades hatırasını canlı tutup üzülmemesi ve Emevi zalimleri ile onların yolunu takib edip Kerbela kıyamının ülkülerine karşı çıkanlardan nefret etmemesi düşünülebilir mi?

Evet, Kerbela kıyamını ve Kerbela şehitlerini anmak tüm yüce değerleri, hakk ve hakikati anmaktır. Bu yüzden tahir imamlarımız İmam Hüseyin (a.s)'ın adını ve Kerbela şehitlerinin kahramanca hatırasını canlı tutmayı en değerli dini ibadetlerden saymışlardır.

[1]- El-İrşad, Şeyh Mufid, Mektebet-ül Basireti baskısı, s.253.

[2]- Muhalif cebhe derken yalnız Emevileri kastetmiyoruz, çünkü Kerbela kıyamı yalnız Emevi'lere karşı girişilen bir hareket değildi; Bu şanlı kıyam hakiki İslam'dan sapma hareketine karşıydı.

Elbette Emevi'ler o dönemde bu sapma hareketinin temsilciliğini üstlenmiş en belirgin koluydu. Çünkü bu sapma hareketinin en belirgin özelliği Ehl-i Beyt'ten ayrı düşmek ve onların ilahî makamlarını yadırgamak onlara zülmetmekti.

[3]- Bihar-ül Envar, c.45 s.117-118, El-Luhuf, Seyyid b. Tavus, Menşurat-i Razi baskısı, s.70, el-İrşad, s.242.

[4]- Bihar-ül Envar, c.45, s.168, Ali b. İbrahim tefsirinden naklen.

[5]- Bihar-ül Envar c.44 / s.328

[6]- el-İrşad, s.300

[7]- el-Luhuf, s.76-77. Bihar-ül Envar, c.45, s.129. Fütuh-u İbn-i A'sam, c.5, s.242-243.

[8]- Bihar-ül Envar, c.45, s.143. El-Luhuf, s.84-85

[9]- İhticac-i Tabersi'nin nakline göre. Ama Luhuf'un ibaresinde Beşir b. Huzeym-i Esedi olarak yer almış. Huzeym b. Beşir ve Huzm b. Beşir olarak da nakledilmiştir. Bihar-ül Envar, c.45.

[10]- İhticac-i Tabersi, Neşr-ul Murtaza baskısı, s.305-306; el-Luhuf, 2. Baskı, s.68-69; Bihar-ül Envar, c.45, s.112-113.

[11]- Hatırlatmak gerekir ki, tarihçiler ve maktel yazarları İmam Seccad (a.s)'ın Yezid'in meclisindeki bu hutbesini farklı şekillerde nakletmişlerdir. Harezmi "Maktel-ül Hüseyin" adlı kitabında diğerlerinden daha geniş bir şekilde nakletmiştir.

Tabersi ise İhticac'da özet olarak nakletmiştir. Tabersi ile diğerlerinin nakli arasındanki bir fark

da şudur ki Tabersi, Yezid'in teklifi üzerine İmam'ın konuşma yaptığını yazıyor.

Oysa diğer nakillerde bizzat İmam'ın konuşma teklifinde bulunduğu yazılıdır. Yezid de ilk önce buna razı olmadı. Ebu Mihnef'in nakli de hem özet ve hem de konuların tertibi açısından diğer nakillerden farklıdır. Bu hususta daha fazla bilgi için Şeyh Cafer Abbas el Hairi'nin "Belagat-ul İmam Ali b. el-Hüseyn" kitabına (s.98-111) başvurabilirsiniz.

[12]- "Cennet gençlerinin efendisi" ibaresi ile ondan sonraki cümle, Harezmi ve diğerlerinin naklinde yer almamıştır. Ama Kamil-i Behai naklinde yer almıştır.

[13]- Kafi, c.4, Tahran İslamiye baskısı, s.217-218 Bihar-ül Envar, c.15, s.327-328

[14]- "Dena" (yaklaştı) "tedella" (sarkıverdi) "kane" (oldu) ve "evha" (vahyetti) fiillerindeki zamir hakkında başka ihtimaller de var ki tefsirlere rücu ediniz.

[15]- Maktel-ül Hüseyin-i Harezmi, Necef baskısı, c.1 s.140; Maktel-ül Hüseyin, Abdurrazzak Mukarrem, Basireti baskısı, s.452-455; Bihar-ül Envar, c.45, s.137-139; Belayat-ul Ali b. el Hüseyin, s.98-111; Nasih-ut Tevarih, c.3-4, s.162-167; Meal-üs Sıbtayn, c.2, s.104-108; Münteh-el Âmâl, c.,1 s.434.

[16]- el-Luhuf, s.87-89; Bihar-ül Envar, c.45, s.147-149.

Kanlı Kerbela kıyamı, beşeri kıyamlar ve dini-inkılabi hamaseler arasında eşsiz bir yere sahiptir. Bu mesele o kadar açıktır ki, hiçbir delil göstermeye gerek yoktur.

Buna göre, bu kıyamın özelliklerini incelemek ve onun imtiyaz yönlerini ortaya koymak önemlidir. Acaba bu imtiyaz, kıyamın rehberliği ile mi ilgilidir? Yoksa kıyamın ülkü ve idealleri ile mi? Veya kıyamı vücuda getirenlerin şahsiyet ve karakterleri ile mi? Yoksa kıyamın metoduyla mı?

Bu kıyamın taşıdığı belirgin özelliklerden biri şudur ki Kerbela Kıyamı kitabının iki faslı vardır. Şehadet faslı ve Esaret faslı.

Başka bir tabirle mukaddes kerbela hareketinin oldukça güçlü iki manivelası şehadet ve esarettir. Netice olarak Kerbela kıyamını vücuda getirenler iki grup idiler: Şehitler ve Esirler.

Neticede esirler kervanı Kerbela kıyamının kemale ermesinde özel bir görev üstlendiler. Eğer bunlar olmasaydı kıyam hedefine ulaşmayacaktı. İşte bu yüzden kıyamın önderi; kendi kadın çocuklarından olan risalet hanedanını da beraberinde getirmişti.

Böylece İmam Seccad'ın (a.s) o şehadet ve fedakârlık anında Allah'ın iradesiyle hastalanmasının ve savaşa katılamayıp esir düşmesinin önemli bir ilahî hikmete dayandığı da açıklık kazanır.

Zira inkılab ağacının semere vermesi ve devam etmesinde özel bir rolü vardı onun. Ondan başka hiç kimse bu rolü hakkıyla eda edemezdi. Elbette bu sözü derken diğer özellikle de kıyam önderinin bacısı ve Peygamber'in vasisi Emir-ül Müminin'in (a.s)'ın kızı Zeyneb-i Kübra'nın (a.s) kıyamın rüşd ve gelişimindeki rollerini göz ardı etmiyoruz.

Ancak İmam Seccad'ın (a.s) üstlendiği görev daha başkaydı. Bu kıyamı âlim ve hekim olan Allah-u Teala planladığı için hikmet ve meşîyyeti gereği bu kıyamın çeşitli kesitlerinde özel bir rolü ifa etmek üzere belli insanları seçmişti.

Böylece, bu yüzden ilahi hikmet gereği İmam Seccad (a.s) hastalandı ki, şehadet kalemiiyle değil, esaret kalemiiyle inkılab kitabının ikinci faslını yazsın ve yazdı da.

Kıyam esnasında bereketli ömründen henüz yirmi üç yıllık bir zaman geçmiş olan bu güçlü Kerbela yazarı, kanlı Kerbela kıyamından sonraki otuz dört yıllık[1] zaman zarfında

İslam ümmetinin imamet ve önderliği ile Kerbela olayını kemale erdirme görevini yürüttü. Bu ağır görevi çeşitli metodlar ve farklı tedbirler ile ifa eden İmam Seccad'ın giriştiği en önemli iş,

Kerbela kıyamında muhalif cebheyi oluşturanlara karşı en önemlisi aydınlatıcılık ve ifşacılıktı.[2]

İmam Seccad (a.s), kendi konuşma ve sözleriyle uyumuş ve gaflete dalmış düşünceleri uyandırdı ve Emevi zalimlerinin korkunç ve çirkin yüzündeki maskelerini yere düşürdü. Onların alçak ve iğrenç mahiyetini kandırılmış insanlara ifşa etti. Şam ve Kufe halkının ölü ve donuk

kalbine kıyam ve fedakârlık tohumlarını saçtı.

Hz. Zeyn-ül Abidin (a.s)'ın feryadları halkın kalp, göz ve kulaklarını örten cehalet ve gaflet perdelerini yırttı; Kerbela inkılabının mesajını onlara ulaştırdı; Emevi sultası, uşakları ve kandırılmış insanların yaptıkları çirkin ve kötü işleri ifşa etti;

İmam Hüseyin (a.s) ve fedakar dostlarının mazlumiyet ve hakkaniyetini açığa vurdu ve esaret siperinde düşmanları öylesine mağlub bir duruma düşürdü ki, az öncesine kadar yaptıkları cinayetler ile övünen ve bunu galibiyet olarak değerlendiren düşmanları yaptıklarına pişman etti.

Bu yazıda İmam Seccad (a.s)'ın esaret döneminde zalim Emevi sultasının zulüm ve cinayetlerini ifşa edici mahiyette olan bazı sözlerini ve Kufe ve Şam'ın kandırılmış halkına yaptığı konuşmalarını okuyacaksınız. İmam'ın esaret dönemindeki tüm konuşmalarını üç bölümde ele alacağız:

1- İmam Seccad'ın (a.s) Emevi hükümet başkanlarıyla yaptığı münazaralar.

2-İmam'ın bazı kandırılmış insanlarla konuşması.

3- İmam'ın Kufe, Şam ve Medine'deki umuma hitaben yaptığı konuşmaları.

İMAM SECCAD'IN (A.S)EMEVİ HÜKUMET BAŞKANLARIYLA YAPTIĞI MÜNAZARALAR

a-İmam'ın Ubeydullah b. Ziyad İle Münazarası.

İsmet ve taharet Ehl-i Beyt esirlerini Kufe'ye götürdüklerinde İmam Hüseyin (a.s) ve dostlarını şehid etmek ve geride kalanlarını ise esir etmekle zafer ve gurur sarhoşluğunu yaşayan Kufe emiri Ubeydullah b. Ziyad tahtına oturdu ve sözde gururlandırıcı zaferini kutlamak için esirlerin meclise getirilmesini emretti.

İlk önce dokunaklı sözleriyle sabır ve istikamet sembolü olan Hz. Zeyneb-i Kubra'nın kalbini yaralamaya başladı. Cinayetskârların âdeti olduğu üzere bundan lezzet almak istiyordu.

Ama Ali (a.s)'ın kızı Zeyneb'in, İbn-i Ziyad'ın zayıf ve hakır şahsiyetine büyük ve ağır bir darbe indiren ateşli konuşması İbn-i Ziyad'ı bu lafzi münakaşada acı bir yenilgiye uğrattı.

Daha sonra yaralı bir yabandomuzu gibi yenilgisini telafi edebilmek için İmam Seccad'a işaret ederek "Bu kimdir?" diye sordu. "Hüseyin'in oğlu Ali'dir" dediler.

İbn-i Ziyad: "Hüseyin'in oğlu Ali'yi Allah öldürmedi mi?" diye sordu.

İbni Ziyad bu sözleriyle şu fikri ortaya atmak istiyordu ki; "Hüseyin ve yâranı Emevi hükumeti aleyhine (ki onlara göre İslami ve yasal bir hükumet idi) kıyam ettikleri için

İslam kanunu esasınca ve Allah'ın isteğiyle öldürüldü ve aslında böyle bir cezayı hak etmişlerdi. O halde bu olayda ne o ve ne de tabi olduğu hükumet hiçbir şer'î mesuliyet taşımıyordu."

Ama onlar, bu şeytani oyunların Allah'ın hak hücceti karşısında etkisiz olacağını ve akim kalacağını bilmiyorlardı.

İmam Seccad (a.s) bu söze karşı şöyle buyurdu: "Benim Ali adında bir kardeşim vardı, senin Kerbela'ya gönderdiğin insanlar onu öldürdü." (Yani sen ve Kerbela'ya gönderdiğin insanların hepsi kardeşim Ali'nin katlinden sorumlusunuz.)

İbn-i Ziyad'ın diyeceği yeni bir sözü yoktu. Yeniden önceki sözünü tekrarladı ve şöyle dedi: "Biz değil, Allah onu öldürdü." İmam (a.s) cevap olarak Zümer suresinin 42.

ayetini okudu: "Allah ölümleri vaktinde canları alır." Yani, gerçi Allah'ın tekvini iradesi doğadaki tüm olayları ihata etmiş ve ölüm de bu olaylardan biridir;

dolayısıyla da Allah'ın tekvini irade ve izni olmaksızın gerçekleşmemektedir; ama bunun insanın iradi ve ihtiyari işlerdeki mesuliyet ve iradesiyle hiçbir çelişkisi yoktur. İnsanın işlerinin iyi ve kötü; uygun ve uygunsuz işler diye ikiye ayrılması ve gereğince sevap veya ceza görmesi de bu esas üzeredir.

Binaenaleyh, şehitlerin ölümünü Allah'ın tekvini iradesine dayandırmak, Allah'ın teşriî iradesinin de bu olduğu anlamına gelmediği gibi katillerin mesuliyet ve özgürlüğü ile de çelişmemektedir.

Bunun en bariz şahidi ise, Kerbela olayında Hür b. Yezid-i Riyahi'dir; o son anlarda kan içici zalimlerden ayrıldı ve şehitler kafilesine katıldı. O oturumda İmam Seccad'ın güçlü mantığı karşısında aciz kalan, diğer yandan da şeytani gurur ve kibire kapılmış olan İbn-i Ziyad İmam'a; "Nasıl olur da bana böyle cevap vermeye cüret edebilirsin?" dedi. Daha sonra da cellatlarına, "Götürün bunun boynunu vurun." diye emretti.

Bu esnada Zeyneb-i Kubra cesaretle ileri çıktı ve elini yeğeninin boynuna dolayarak şöyle dedi: "Eğer onun boynunu vuracaksanız ilk önce beni öldürün."

Zeyneb'in sözlerinde ciddiyet ve kararlılık gören İbn-i Ziyad aldığı kararından vazgeçti.

Seyyid b. Tavus'un nakline göre İmam Seccad (a.s) halası Zeyneb'e şöyle dedi: "Bırak ben onun cevabını vereyim." Daha sonra da tam bir metanetle İbn-i Ziyad'a dönerek şöyle dedi: "Acaba Allah yolunda öldürülmenin bizim âdetimiz ve şehadetin bizim için keramet ve yücelik sebebi olduğunu bilmiyor musun?"

Zeyneb ve yeğeni ile yaptığı münakaşada yenilip rüsvay olan Ubeydullah, daha fazla mağlub ve rezil olmamak için İmam Seccad (a.s) ve yaranını meclisten uzaklaştırmalarını emretti."[3]

b)İmam Seccad'ın(a.s)Yezid İle Münazarası

Nakledildiği üzere İmam Sadık (a.s) şöyle buyuruyor: "İmam Hüseyin (a.s)'ın mutahhar başını Yezid'in yanına getirdiklerinde Hz. Seccad ve Emir-ül Müminin Ali (a.s)'nin kızlarını da meclise getirdiler. İmam Seccad'ın el ve ayakları zincirlerle bağlı idi. Yezid İmam Seccad'a şöyle dedi: "Babanı öldüren Allah'a hamdolsun."

İmam Seccad (a.s) cevap olarak şöyle buyurdu: "Babamı katledene Allah lanet etsin."

İmam'ın bu sözü Yezid'e çok ağır geldi. Zira o tüm olayların Allah'ın kader ve kazasıyla vücuda geldiğine dayanarak İmam Hüseyin'in (a.s) şehadeti hususunda zihinleri karıştırmak ve kendini işlemiş olduğu korkunç cinayetten temize çıkarmak istiyordu. Ama İmam Seccad (a.s) tam bir kararlılıkla İmam Hüseyin (a.s)'ın katillerine lanet etti,

ki Kur'an-Kerim'in sadece kâfir ve zalimlerin lanete layık olduğunu bildirdiğine Hüseyin (a.s)'ın asıl katili de Yezid olduğuna göre Yezid zalim ve kafır birisi olduğu ve de Allah'ın lanetine müstehak olduğu İmam'ın sözlerinden anlaşılır.

Böyle bir insan İslam toplumunun sorumluluğunu üstlenecek bir makama layık olmadığı gibi işlediği cinayetten dolayı hayat hakkına da sahip değildir ve en ağır bir şekilde cezalandırılmalıdır. İşte bu yüzden Yezid İmam Seccad (a.s)'ın öldürülmesini emretti.

İmam (a.s) Yezid'in bu emri üzere şöyle dedi: "Eğer beni öldürtürsen Peygamber'in kızlarını kim Medine'ye götürecektir? Beraberlerinde benden başka bir mahremleri yoktur."

İmam'ın (a.s) bu cevabı ifşa edici bir cevaptı. İmam Zeyn-ül Abidin (a.s) bu sözüyle şu nükteli hatırlatmak istiyordu ki, Yezid şahsen Ömer-i Sa'd'ın işlediği tüm cinayetlerden sorumludur.

Onlar Peygamber soyunun tüm erkeklerini öldürdüler. Onca korkunç cinayetler yetmiyormuş gibi şimdi de esir çocukların ve kadınların sorumlusu olan İmam Seccad'ın kanını da dökmek istiyordu?"

Evet, Yezid hiçbir İslami değer için bir saygınlık ve ihtirama kail değildir; ama İmam Hüseyin (a.s) ve dostlarının şehadeti ile kadın ve çocuklarının esareti sebebiyle lekelenen siyasi statüsünü kurtarmak için İmam'ın katlinden el çekmek ve ona "Sen bizzat onları kendi evlerine geri döndür" demek zorunda kaldı.

Kerbela cinayetinin mesuliyeti hususunda zihinleri saptırabileceğini düşünen Yezid, Şura suresinin 30. ayetini okudu:

"Size isabet eden her musibet, (ancak) ellerinizin kazanmakta olduğu dolayısıyladır." Yezid bu ayeti okumakla halkın zihinlerine şu düşünceyi sokmak istiyordu ki acı Kerbela olayı ve İmam Hüseyin,

dostları ve evlatlarının başına gelen musibetler kendilerinin mürtekeb olduğu ameller dolayısıyladır. Bu yüzden müslümanlar özel bir şahsı sorumlu bilmemeli, Yezid ve onun lanet olası işlerini kınamamalı veya Kerbela olayında onların itibarı ile oynamamalıdır.

Kuran-ı natık (konuşan Kur'an) ve Kur'an arifi olan İmam Seccad, fiilen Kur'an'ın hakikatlerini ayaklar altına alan ve Kur'an maarifi hususunda hiçbir nasibi olmayan Yezid'e cevap olarak şöyle dedi: "Bu ayet bizim hakkımızda nazil olmamıştır ve biz bu Kur'anî ilkenin misdakı değiliz. Bizim halimize şamil ve hakkımızda inen ayet şudur:

"Yeryüzünde ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılmış) olmasın. Şüphesiz ki bu, Allah'a göre pek kolaydır.

Bu, elinizden çıkana üzüntü duymayasınız ve size (Allah'ın) verdikleri dolayısıyla sevinmeyeseniz. Allah büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez." (Hadid / 22-23)

Daha sonra da şöyle buyurdu: "Biz dünyevi şeylerden kaybettiklerimiz hususunda üzüntü duymayız ve ele geçirdiğimiz şeyler sebebiyle de sevinmeyiz." [4]

İmam'ın bu sözünden anlaşılmaktadır ki, fertlerin hayatında vuku bulan acı olaylar iki kısımdır:

1- Cezalandırma ve uyarma mahiyetli hadiseler.

2- Olgunlaştırma ve yüceltme mahiyetli hadiseler.

Birinci kısımdan olan olaylar, günahkâr için sözkonusu olan olaylardır; ilk ayetin işaret ettiği bu tür olaylar bazen Allah'ın lütfunun ve bazen de gazab ve hışmının mazharıdır.

Günahkârlar bu acı olaylardan ibret alır da kendine gelirlerse bu, onlar için rahmet sebebi olur. Ama günahlarında ısrar ederlerse o zaman da bedbahtlığa, Allah'ın azap ve kahrına sebep olur.

İkinci kısımdan olan olaylar ise günahların cezası ve uygunsuz amellerin yankısı olarak değerlendirilmemelidir. Bu tür olaylar, Allah'ın salt lütuf ve rahmet mazharıdır.

Başka bir tabirle insanın iyi işler ve mücadelelerinin yankısıdır. Yani ibadet ve Hakk'a uyma neticesinde birtakım kemallere erişen insan, daha üstün kemal derecelerine de ulaşmak için birtakım zorluklarla da karşılaşmalıdır ki tevhid ve Allah'ı tanımada öyle bir yere varsın ki hiçbir şeyi kendinden bilmesin ve Allah nezdinde teslim ve rıza makamına ulaşsın.

Bu takdirde insan huzurlu ve mutmain bir nefse sahip olur ve böylece dünyevi veya Allah yolunda ve ilahi risaleti hedefe ulaştırma uğrunda düçar olduğu musibetler karşısında mustarip ve perişan olmaz.

Böylesi insanlar en üst insani makama ulaşmışlardır ki, masum imamlar ilahi veliler bunların önünde gelirler. Onların gerçek takipçileri de bir sonraki mertebede yer alırlar.

Bu mesele Kur'an'ın insanbilimde en önemli temel ilkelerinden biri sayılmaktadır. İmam Seccad (a.s) bu vesileyle Yezid'i uyarmakta ve uyanık beşeri düşüncelere Kur'an'ın yeryüzü ve imanlı insanların hayatında vuku bulan olaylar ve musibetler hakkındaki görüşünü açıklamaktadır. İmam (a.s) böylesi olayların bir ilahi sünnet ve önceden tasarlanmış bir plan üzere cari olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu tür olaylar seçkin insanlardan uluşan ve bu vesileyle yüce ilahî makamlara erişmelerine sebep olan olaydır. İmam Hüseyin (a.s) ve yârânı, başka bir tabirle Kerbela kıyamının şehit ve esirlerinin karşılaştıkları musibetler de hep bu türden olaylardır. Bunun şahidi ise kıyamın ilk anlarında İmam Hüseyin (a.s)'dan nakledilen bir rüyadır.

İmam, Medine'den Mekke'ye gitmek için yola çıkmayı kararlaştırdığında iki gece üst-üste Peygamber'in (s.a.a) kabrinin başına gitti ve Allah'a ibadet ve münacat etmekle meşgul oldu.

İkinci gece birçok ibadet ve münacatın ardından birkaç lahza uykusu ağırbastı ve değerli ceddi Resulullah'ı (s.a.a) rüyasında gördü. Peygamber onu, çok geçmeden seleflerine (ced, baba, anne ve kardeşlerine) katılmakla müjdeledi ve şöyle buyurdu: "Şüphesiz ki cennette sadece şehadet ile erişebileceğin dereceler var senin için." [5]

İMAM SECCADIN(A.S)KANDIRILMIŞ GAFİLLER İLE KONUŞMALARI

Buraya kadar İmam Seccad'ın (a.s) Emevi hükümet başkanlarıyla yaptığı münazaraları gördük. Şimdi de İmam'ın bazı cahil ve kandırılmış kimselere konuşmalarından bazı örnekler aktaracağız ki, İmamın Aşura kıyamındaki önemli tebliği görevi daha iyi anlaşılsın.

a)İmam'ın Şamlı Bir Yaşlı İle Konuşması

Merhum Seyyid b. Tavus İmam Seccad'ın (a.s) Şam'lı bir yaşlıyla konuşmasını şöyle anlatıyor:
"Esirler kervanını İmam Hüseyin (a.s)'ın başıyla birlikte Şam kapısına getirdiklerinde kendilerine
yaklaşmakta olan bir yaşlının şöyle dediğini duydular:

"Hamdolsun Allah'a ki, erkeklerinizi öldürdü ve İslam beldelerini onların şerrinden kurtardı ve
Emir-el Mü'minin Yezid'i sizlere musallat kıldı!!"

Bu yaşlı adamın sözleri onun Emevi hükümetinin zehirli propagandasının etkisi altında kaldığını
gösteriyordu. O, Yezid'in emir-el mü'minin, Hüseyin ve dostlarının ise İslam devletini karıştıran
başka

bir avuç maceracı ve isyancı kimseler olduğuna inanmıştı. Bu yüzden onların Yezid tarafından
şehit edilmesini kötü ve yanlış bir hareket olmadığı bir yana, takdir ve övgüye de layık bir
davranış olarak görüyordu. Zira Yezid emniyet ve güvenlik ortamını sağlamıştı.

Evet, bu, tarih boyu bütün zalim ve tağutların kullandığı bir yöntem olmuştur. Kur'an-ı Kerim
Firavun'un şöyle dediğini naklediyor: "Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim de o (gitsin) Rabbine
yalvarıp yakarsın. Çünkü ben sizin dininizi değiştirmesinden ya da yeryüzünde fesad
çıkarmasından korkuyorum." (Mü'min / 26)

Harun Reşid de İmam Musa Kazım (a.s)'ı Medine'den sürgün etmek ve zindana atmak
istediğinde halkı kandırmak için Peygamber'in (s.a.a) kabrinin başına gidiyor ve yaptığı bu
cinayet hakkında şu mazereti öne sürüyordu:

"Bu işi, sırf Musa b. Cafer'in ümmet arasında karışıklık çıkardığından ve kan dökülmesine sebep
olduğundan dolayı yapmaktayım." [6]

İmam Hüseyin (a.s), Medine'den Mekke'ye doğru hareket ettiği o ilk lahzalarda bir vasiyetname
yazarak kıyamının hedeflerini açık bir şekilde beyan etti.

Medine'den Mekke'ye oradan da Kerbela'ya gittiği esnada fırsat buldukça tüm insanlara
kıyamının hedeflerini açıklıyordu. Kendisinden sonra da bu görevi esirler kafilesine devretti.
İmam Seccad ve Hz. Zeyneb'in önderliğinde bu katile bütün zor şartlara rağmen asla bu vazifeyi
unutmadılar.

İmam Seccad'a itirazda bulunan o yaşlının Emevi saltanatının uşak tebliğcilerinin zehirli tebliğatının etkisi altında kaldığını bilen İmam Seccad (a.s) onu irşad ve hidayet için şöyle buyurdu:

"Ey yaşlı adam, acaba sen Kur'an okudun mu?" Yaşlı adam: "Evet" dedi. İmam Seccad: "Acaba Kur'an'ın şu ayeti hakkında bir bilgin var mı?" diye sordu ve Şura suresinin 23. ayetini tilavet etti: "(Ey Peygamber,) De ki buna (risalete) karşı yakınlarıma sevgi dışında sizden hiçbir ücret istemiyorum."

Yaşlı adam: "Evet bu ayeti Kur'an'da okumuşum." diye cevap verdi.

İmam Seccad (a.s) şöyle buyurdu: "Bu ayetteki "yakınlar" biziz."

Daha sonra yine sordu: "Acaba "Akrabalara hakkını ver." (İsra/26) ayetini okudun mu?"

Yaşlı adam: "Evet" diye cevap verdi.

İmam Seccad: "Bu ayetteki "akrabalar"dan da maksat biziz." diye buyurdu.

Yeniden sordu: "Acaba şu ayeti de okudun mu: "Bilin ki ganimet olarak ele geçirdiğiniz şeylerin beşte biri muhakkak Allah'ın, Resulün, ve yakınların..." (Enfal / 41)

Yaşlı adam: "Evet okudum." dedi.

İmam Seccad: "Bu ayetteki yakınlardan da maksat biziz." diye buyurdu.

Yine sordu: Acaba şu ayeti de okudun mu:

"Allah ancak siz Ehl-i Beyt'ten kiri (günah ve çirkinliği) gidermek ve sizi tertemiz kılmak ister?" (Ahzab / 33)

Yaşlı adam: "Evet okudum" dedi.

İmam Zeyn-ül Abidin (a.s) şöyle buyurdu: "Ey yaşlı adam, ayetteki "Ehl-i Beyt"ten maksat biziz."

Yaşlı adam büyük bir yanılgı içerisinde olduğunun farkına varıp pişmanlık ve nedamet duygusuyla birkaç lahza öylece sükut ettikten sonra şöyle dedi: "Allah aşkına doğru söyle gerçekten de ayetteki kimselerden maksat sizler misiniz?"

İmam (a.s) şöyle buyurdu: "Allah'a ve ceddin Resulullah'ın hakkına andolsun ki, ayette sözü edilen kimseler hiç şüphesiz bizleriz."

Yaşlı adam İmam'ın bu keskin sözü karşısında kendini tutamadı ve ağlamaya başladı ve sarığını yere atarak başını gök yüzüne çevirdi ve şöyle dedi: "Allah'ım, ben Âl-i Muhammed'in (s.a.a) ins ve cin düşmanlarından sana sığınırım." Daha sonra da İmam Seccad'a dönerek şöyle dedi: "Acaba ben tövbe edebilir miyim?"

İmam (a.s) şöyle buyurdu: "Evet, eğer tövbe edecek olursan Allah tövbeni kabul eder ve bizim dostlarımızdan sayılırsın."

Yaşlı adam da tövbe etti. Bu haberi duyan Yezid b. Muaviye onu öldürmelerini emretti ve böylece o da Peygamber'in Ehl-i Beytinin sevgi ve nusreti yolunda şehadete ulaştı.[7]

b)Savaşın Galibi

İmam Sadık (a.s)'dan nakledilen bir rivayete göre, İmam Hüseyin (a.s)'ın şehadetinden sonra Ali b. Hüseyin (a.s) Medine'ye (Belki de Kufe veya Şam'a) doğru gelince bir tahtirevanın içinde oturmuş ve

başını da örtmüş bir haldeyken İbrahim b. Talha b. Ubeydullah adında birisi İmam'ın yanına gelerek: "Ey Resulullah'ın torunu, Kerbela olayında kim galip geldi?" diye sordu. İmam (a.s) şöyle buyurdu:

"Kimin galip geldiğini öğrenmek istiyorsan namaz vakti geldiğinde ezan oku ve kamet getir (ki kimin galip geldiği malum olsun)."

Zafer ve galebe tamamıyla değişik dünya görüşlerinde farklı manaları ifade ederler. Materyalist dünya görüşünde zaferin tek bir çeşidi vardır. O da iki taraftan birinin öbürünü yok etmesi,

öldürmesi veya esir etmesidir. Ama ilahi dünya görüşü bu işi hakiki zafer olarak kabul görmemektedir. Zaferin hakikati insanın ilahi ideal ve ülkülerinden el çekmemesi ve

zillete düşmemesi ve Allahın rızasını kazanmasıdır. Bu takdirde insan zincirlerle bağlı veya zindan köşelerinde olsa bile hürdür ve ölse de ebedi ve diridir. Ne var ki düşünce ve ruhu yönünden özgür ve diri olur insan, savaş cephesinde de zafere ulaşırsa, o zaman iki zafer elde etmiş olur: Zahiri zafer ve hakiki zafer...

Sadece zahiri gören insanlar (ister ilahi dünya görüşüne hiç inanmayan kimseler olsun, isterse de maddi hayatın süslerine amelen bağlı olan kimseler olsun) sadece zahiri zafer ve galebeyi bilirler.

Hakiki ve gerçek zaferden gafilirdirler. İbrahim b. Talha da böyle insanlardandı. İmam Seccad (a.s) oldukça önemli ve kısa bir cümle ile onu hidayet ve irşad etti ve ona İmam Hüseyin ve

dostlarının hedefinin tevhid mektebini korumak ve ilahi şiarları ihya etmek olduğunu anlatarak sen namaz esnasında ezan ve kamet getirip tevhid mektebinin iki büyük şiarını samimi bir kalple söylerken hakikatte İmam Hüseyin (a.s)'ın Zaferine ve zalim Emevi hakimlerinin yenilgisine tanıklık ediyorsun demektir.

Bu zalim hakimler birçok komplo, yıllarca süren tevhid ve risalet şiarlarını yok etme çalışmalarına ve halk arasında dinsizlik ve fesadı yayma yolundaki çabalarına rağmen çok az bir netice elde edebildiler ve sonunda İslam toplumunda risalet ve tevhid şiarları olduğu gibi yerleşip ilerlemeye devam etti.

İmam Seccad'ın (a.s) sözünün özünü ve hakikatini daha iyi kavrayabilmek için biraz da Yezid ve babası Muaviye'nin fikir ve düşünceleri üzerinde durmamız gerekiyor. İlk önce bu

Emevi tağutunun tevhid ve risalet şiarları ile ne kadar savaştığını ve İslam camiasını İslam öncesi şirk ve cahiliye dönemine döndürmek istediğini öğrenmeliyiz.

Örnek olarak Yezid'in hayat hakkındaki düşünce tarzını betimleyen iki beyt şiirine teveccüh ediniz:

"Ey dostlar, kalkın ve şarkılar dinleyin. Daima şarap için ve manevi şeyleri terkedin. Beni ut sesleri ezan seslerinden alıkoydu. Şarap fıçılarını cennet hurilerine tercih ederim."

Görüldüğü gibi bu yöneticiler Peygamber'in adını, tevhid ve risalet şiarının toplum kültüründen silinmesini ve yerini şirk ve cahiliye kültürünün almasını istiyordu. Ama asla bu uğursuz hedeflerine ulaşamadılar.

Bundan da öte, İmam Hüseyin ve dostlarının şehadeti ile geriye kalanlarını mazlumca esareti, istibdadın korkunç çehresinden riya ve tezvir maskesini düşürmüş, nurlu İslam ve fazilet güneşi şirk ve

cahiliye kara bulutları ardından yeniden doğmaya başlamıştı. İşte bu yüzden de "Fecr" suresini "Hüseyin Suresi" olarak adlandırmışlar. Zira onun şehadetiyle fazilet ve özgürlük şafağı attı; zulüm, şirk ve nifak zulmeti dağılıp yok oldu.

c)İmam Seccad'ın (a.s) Minhal İle Konuşması

Günün birinde İmam Seccad (a.s) Şam pazarından geçerken Minhal b. Ömer, İmam (a.s)'ın yanına gelerek onunla görüştü ve şöyle dedi: "Ey Resulullah'ın torunu, günleriniz nasıl geçiyor,

hangi şartlarda yaşıyorsunuz?" İmam (a.s) ona şöyle cevap verdi: "Bizim şu andaki durumumuz Beni İsrail'in Firavun ve adamları karşısındaki durumu gibidir ki çocuklarını öldürüyor, kadınlarını sağ bırakıyorlardı (esir ediyorlardı). Ey Minhal, Araplar, Muhammed (s.a.a) Arap olduğu için diğerlerine karşı övünüyor, iftihar ediyorlar.

Kureyş kabilesi de İslam Peygamberi Kureyş kabilesinden olduğu için diğer Arap kabilelerine karşı övünüyorlar. Peygamber'e intisap etmekle övündükleri halde O'nun Ehl-i Beyti'nin haklarını görmezlikten geldiler, onlardan bir grubu öldürdüler, bir grubu da esir ettiler." İmam (a.s) daha sonra da "İnna lillah ve inna ileyhi raciun" diyerek Peygamber hanedanına reva görülen zulüm hakkında Mehیار'ın söylediği iki beyti[8] okudu.

"Peygamber'in minberinin ağaçlarını tazim ettiler. Ama evlatlarını ayaklar altına aldılar. Hangi delil ile evlatları size tabi olsun ki? Halbuki siz ona tabi olmakla gurur duyuyorsunuz."

İmam (a.s) bu konuşmasında Emevi hükümetinin küfür ve zulüm esası üzere kurulu mahiyetini ifşa etmiş, onları ilahlık taslayan ve İsrail Oğullarına her türlü zulmü reva gören Firavun'a benzetmiştir. O halde Hüseyin (a.s) da hakikatte ulülazm peygamberlerden olan Hz. Musa'nın bayrağını eline almış, Yezid ve uşakları da Firavun ve uşaklarının yolunu takip etmişlerdir.

İlginç olanı da şudur ki, İmam Hüseyin (a.s) Medine'den çıkarken ve Mekke'ye girişte Hz. Musa (a.s)'ın Mısır'ı terkedip Medyen'e giderken söylediği sözlerini ifade eden Kur'an ayetlerini (Kısas/21-22) tilavet buyurmuşlardı.

İmam'ın Minhal'e hatırlattığı nüktelerden biri de şudur ki, insanlar büyük İslam Peygamberi'ne en ufak bir intisap ile övünmektedirler. Ama gel gör, İslam toplumu öyle bir gaflet içinde yüzüyordu ki, Resulullah'ın (s.a.a) yadigârları ve ilim ve kemallerinin yegane varisleri olan Ehl-i Beyti'ne en kötü zulüm ve cinayetler bile reva görülürken onlar ölümsü bir sükuta gömülmüş, çıt çıkarmıyorlardı.

İMAM SECCAD'IN(A.S)KUFE VS.YERLERDEKİ UMUMİ KONUŞMALARI

Büyük Kerbela kıyamındaki esir hürler kervanının, kıyamın ideallerini korumak, şehitlerin mesajını tüm dünya özgürlerine iletmek ve zalim Emevilerin tahrif ve yalan propagandalarına karşı koymak gibi önemli bir risalet ve görevi vardı. Onlar Kerbela olaylarını olduğu gibi yansıtmakla, uyumuş vicdanları uyandırdılar;

Emeviler ile onların taraftarlarının çirkin yüzünden riya ve hile perdelerini kaldırarak Ehl-i Beyt ve taraftarlarının mazlumiyet ve hakkaniyet sesini dünyaya duyurdular.

Böylece anlık ve zahiri zaferden magrur olan düşmanı rüsvay ettiler. Kahramanca feryatlarıyla Hak ve hürriyetin azamet ve yüceliğini gözler önüne serdiler.

Bu mesajı iletme görevinde Hz. Zeyn-ül Abidin (a.s) ve Zeyneb-i Kubra'nın özel bir rol ve konumu vardı ve bu mukaddes cihad ve hareketin temel erkânlarından sayılıyorlardı.

Onlar belirli münasebetlerde aydınlatıcı ve ifşa edici hutbeler irad etmişlerdir ki makatil ve tarih kitaplarında yer almış ve nakledilmiştir. Ancak bu arada İmam Zeyn-ül Abidin özel bir konuma sahipti ki, Zeyneb (a.s) bile o konuma sahip değildi. Zira o ne bir çocuktu ve ne de bir kadın.

Dolayısıyla da onun sözleri duygusal ve hissi olarak tavsif edilemez.

Bunlardan da öte o hakikatte İmam ve Allah'ın hüccetiydi. Nitekim ileride beyan edileceği üzere Şam camisinin minberi üzerinde irad ettiği hutbesi o kadar güçlü ve etkili idi ki,

çok kısa bir zaman içinde Emevilerin yıllarca sürdürdüğü yalan propaganda neticesinde Şam halkının fikir ve vicdanlarını kaplayan kalın gaflet ve cehalet perdelerini yırttı ve mucizemsi bir şekilde onları Yezid'e karşı ayaklandırdı. Bu iş İmam Seccad'ın (a.s) dışında hiç kimsenin yapamayacağı bir şeydi.

1-İMAM SECCAD(A.S)IN KUFE HALKINA YAPTIĞI KONUŞMALAR

Emevilerin yalan propagandası etkisi altında kalan ve onların İmam Hüseyin'e karşı elde ettikleri zahiri galibiyetlerini, İslami idarecilerin İslam hükümeti muhaliflerine karşı galibiyetleri olarak telakki eden bir grup Kufe halkı,

Emevi hükümeti uşaklarının teşvikiyle Kufe'nin giriş kapısında Âl-i aba esirlerini yakından görmek için bir araya toplanmışlardı. Bu kalabalık, Hüseyinî kıyamın mesajcılarına büyük görevlerini eda edebilmek için iyi bir fırsat sağlamıştı.

Hüzeym b. Şerik-i Esedi'nin[9] dediği üzere esirler kafilesinin önderi İmam Zeyn-ül Abidin (a.s) halka dönerek onlardan sükut etmesini istedi. Daha sonra Allah'a hamd u sena, Peygamber'e (s.a.a) salat u selam'dan sonra şöyle buyurdu:

1.Bölüm

"Ey insanlar, beni tanıyanlar, tanırlar. (Kendimi tanıtmaya gerek yok). Her kim beni tanımıyorsa (bilsin ki) ben Hüseyin'in oğlu Ali'yim. Ben, Fırat nehrinin kenarında,

haksız yere kan dökmediği halde (koyunlar gibi) boğazlanarak öldürülen Hüseyin'in (oğluyum). Ben, hürmeti çiğnenen, malları yağma edilen, ailesi esir edilen kimsenin oğluyum. Ben, feci bir şekilde öldürülen kimsenin oğluyum; ve bu bize iftihar olarak yeter."

Konuşmanın bu bölümünde İmam ilk önce kendini tanıtıyor. Kısa ama manalı sözleriyle Beni Ümeyye uşaklarının cinayetini ifşa ediyor. Özellikle de řu noktayı hatırlatıyor:

- 1- Resulullah'ın gözü nuru ve cennet gençlerinin efendisi olan babası İmam Hüseyin (a.s) Fırat nehri kenarında feci bir şekilde şehid edildi.
- 2- İmam Hüseyin (a.s) hiç kimseyi öldürmemişti, dolayısıyla o hiç bir suç ve günahı olmaksızın öldürüldü.
- 3- İmam Hüseyin'in (a.s) hürmeti çiğnendi. Onun hem Resulullah'ın (a.s) İtret ve Ehl-i Beyt'ten olma açısından ve hem de iman, ilim ve takva açısından hürmeti korunmalıydı. Ama Beni Ümeyye ilahi ve insani hiçbir hürmete riayet etmedi. Ona en zalim bir şekilde davranıldı.
- 4- İmam Hüseyin (a.s)'ı öldüren düşmanları daha sonra onun mallarını yağmaladılar. Bu da onların dünyaperest olduklarının en açık delilidir.
- 5- İmam Hüseyin (a.s)'ın ehl u iyali Emevi uşaklarınca esir edildi. Bu iş de onların yırtıcılık ve küstahlıklarının en açık delilidir.
- 6- İmam Hüseyin (a.s) Allah yolunda en feci bir şekilde şehid edildi. Bu ise en büyük iftihar ve onur senedi mesabesindedir. İmam Seccad (a.s) bu cümle ile řu noktayı beyan ediyor:

Emevi rejimi uşaklarının işlediğı bu küstahça amelleri karşısında İmam Hüseyin (a.s) mukavemet ve sabrı ve sonuçta şehadete ermesi İmam ve yâranları için bir övünç kaynağıdır.

Burada insanın aklına řu soru takılmaktadır: Acaba Kufe halkı İmam Seccad (a.s)'ı tanımıyorlar mıydı ki, İmam kendini tanıtmaya ihtiyacını hissediyor?

Bu sorunun cevabı şudur: İmam Seccad (a.s) (ki o zamanlar takriben yirmi üç yaşlarındaydı) dört yıllık çocukluk dönemi dışında tüm ömrünü Medine'de geçirmişti.

Dolayısıyla da Kufe halkının çoğı onun hakkında yeterli bir bilgiye sahip değıldi. Üstelik, kendini .tanıtması halkı aydınlatması açısından da faydalıydı